

מאות ממוקירי זכרו של ארבל רייך ז"ל הגיעו לאזכרה מול קברו, בבית העלמין במשגב, במלאת 30 לנפילתו כלוחם בפלוגת הנ"ט/עורב בגדוד הסיור של גבעתי, בפעילות מבצעית. היו שם חברים של ארבל מהצבא וממשגב, חברים מיובלים ומיישובי משגב, חברים רבים של המשפחה, מוריו ומחנכיו, מפקדיו, ראש המועצה - ארז קרייזלר, בכירים במועצה וסגן שר הביטחון מתן וילנאי. עדיין לא מאמינים, עדיין לא מעכלים, ורק שמו של ארבל על המצבה, מאשר שאכן, מציאות היא, ולא סיוט חולף...

על המצבה של ארבל ז"ל נכתב: "הצבאי ישראל על במוקירי חלל איך נפל גבורים:" (שמואל ב', פרק א') פרשנותו של הרב עוזיאל אליהו, רב המועצה (שנבצר ממנו להגיע) לפסוק, הוקראה על-ידי יוסי רוט מיובלים, בשמו של הרב: "הצבאי ישראל" - הציבור הישראלי דומה לצבאי גם ניצב - עומד בגבורה, וגם מהיר וזריז כמו צבאי להגן על עצמו (צבא הגנה לישראל).

"על במוקירי" עיני כל ישראל נשואות אל הבמה שהוא מקום גבוה ומרכזי. "חלל" - הבמה מלאה בשחקנים אבל כעת יש חסר - חלל. זה דימוי כואב למצב שבו נפער חלל (חלל גם במשמעות אין סופית של מרחב החלל).

"איך נפלו גיבורים" - שאלה רטורית שאין לה מענה מפני שהחלל שנוצר הוא גדול והכאב הוא עצום. "גיבורים" - זה התואר למי שחי למען ערבים ומוכן להלחם בשבילם.

משמעות הפסוק היא זעקה גדולה: ראו נא כי על הבמה הציבורית נמצא מופת ודמות לחיקוי.

החלל שנוצר הוא זיכרון אין סופי לגבורה של ארבל שמת מות גיבורים על הגנת העם והמולדת.

דברים רבים נאמרו לזכרו של ארבל באזכרה. דברי פרידה כואבים, החוזרים ומציירים דמות

"ועכשיו אתה כבר חלק מהנוף" / אורן גיפמן

(מתוך השיר: "הנה אתה פה")

30 לנפילתו של ארבל רייך ז"ל בפעילות מבצעית ברצועת עזה

עוצם עיני והנה אתה פה
וככה תישאר עוד קצת איתנו
אך תמיד תישאר בליבנו, ארבלון".

את דמותו של ארבל, כנער וכתלמיד, שרטטה
המחנכת שלו, רותי גבעתי (יובלים), בגרון
חנוק:
ארבל יקר -

הגעגוע כל כך גדול, נפגשתי עם כל הכיתה
בחדש האחרון והמפגש העלה סיפורים
מיוחדים ומרגשים והגעגוע התחזק.
חשבתי לעצמי: למה היית עבורנו כל כך
מיוחד? והגעתי למסקנה שהיית מיוחד
משום שהיה בך את השילוב הנדיר של
שובבות, לקיחת אחריות, רגישות מיוחדת
וערכיות.

אני תוהה איך היה מתנהל היום דיון בשעת
חינוך כשהנושא הוא המשתמטים מהצבא,
הייתה לך דעה כל כך ברורה בנושא, היית
החלטי בדעותיך, ולא מוכן להתפשר.

עוד ב'שבעה' נמצאה במחסן הספרים
עבודה בתנ"ך שכתבת בכיתה יב' על טוהר
הנשק. ישבנו כלנו אצלך בבית וקראנו את
העבודה. כתבת שם שאתה כל כך גאה
להיות חלק מהעם זה, ושנה לפני הגיוס
אתה יודע שבחברה שלנו שצריכה להגן על
עמה וארצה יש חוקי מלחמה ששומרים על
הומאניות. כתבת שם שאתה מחכה לרגע
להיות חלק מהצבא ושגם אתה תחנך למען
שמירת טוהר הנשק.

בחדש האחרון נזכרתי בכל כך הרבה סיפורי
רים שהיו קשורים בך. בכלום גילית רגישות
מיוחדת במינה, דאגת לתלמידה חלשה
שלא יכלה לטפח את ג'ריקן המים בסיוול,
ובשקט לשקט שחבת את הג'ריקן עבורה.
ידעת לבוא ולבדוק אם נפגעתי, כשלכם,
יב' 7 השובבים, לא היה כל כך מתאים בסוף
שנה לעוד שיחה על ערכים או מוטיבציה.

לקחת אחריות על ההחלטה שלך לסיים
את יב' עם בגרות מלאה. ידעת להרגיע ולו
מר- "רותי אל תדאגי יהיה בסדר, אני אלמד
עם אבא בבית"
ארבל יקר,

הגעגוע גדול כל כך משום שהיית כל כך יקר
לנו, כל כך מיוחד... ואתה חסר!
אוהבת רותי".

ארבל רייך ז"ל. כל כך צעיר במותו. רק בן 21.
עלם צעיר יפה תואר, שהשאיר אחריו הרבה
זיכרונות, כאב וגעגוע, אבל גם, וכבר, הותיר
מורשת. מורשת מפוארת של ערכים, דוגמה
אישית ומופת ליישומם. מורשת, שתבריו ליי
חידה הבטיחו כי ישמרו אותה ויפעלו לפיה.
ארבל איננו. אך מורשתו נישאת וחייה בלב
כולם.

על המצבה של ארבל פוזרו פרחים סגולים, שכן
הסגול הוא הצבע של גבעתי שכל-כך מייצג את
ארבל...
יהיה זכרו ברוך!

גם שירי פרידה הושרו לו: על ידי צ'ולו (אילן)
פליישמן ומתן פלד - חבריו למשגב ששרו לו
את השיר שכתב אילן: "מרגיש":

"אתה יודע אח שלי, שהשמש תזרח מחר!
שמחר יהיה אור ושקיעה, ירח ופריחה!
אתה שומע חבר יקר, את ציוץ הציפורים?
אתה מרגיש איך הלב שלי נשבר לרסיסים?
מתי כבר תחזור? מתי התעורר?
לאן הולכים מפה?
תגיד לי חבר!..."

שיר נוסף השמיע לזכרו אורן גיפמן. אורן הינו
לוחם ביחידת "עורב" צנחנים. הוא הכיר את
ארבל בקורס משותף שעשו לאחרונה. אורן,
ששמע על נפילתו של ארבל כתב שיר זה לזכרו
ופרסם אותו באתר "במה חדשה" תחת השם
ארבל רייך. חבר של הוריו של ארבל ששוטט
באתר עלה על השיר והפנה את תשומת ליבם
אליו. בעזרת חבריו לצוות של ארבל איתרו
ההורים את אורן, שוחחו איתו, אמרו לו שהם
מאוד התרגשו מהשיר ושאלו אותו האם יהיה
מוכן לשיר אותו באזכרה. אורן הסכים, הגיע
ושר. בשיחה טלפונית למחרת, אמר אורן
למשה: "זה הדבר הכי משמעותי שעשיתי במר
סגרת שירותי הצבאי עד היום..." אורן גם מסר
להורים דיסק עם ביצוע השיר.

"הנה אתה פה" אורן גיפמן

איך הקרבת את חיך למולדת
תמיד מוביל גם הפעם ראשון
רק לו הייתי יודע
שלא תמשיך איתנו ארבלון

אפילו שאתה לא איתנו
עוצם עיני והנה אתה פה

בעיניך השתקפות של שמים וים
והרוח שולחת אותך לאין סוף
ככה אהבת ת'טבע
ועכשיו אתה כבר חלק מהנוף

אפילו שאתה לא איתנו
עוצם עיני והנה אתה פה

כמו פרח בעונתו פורח
ושלא בעונתו נכחד ונובל
שאלתי היום כזאת היא
האם בעונה הבאה נשוב לטייל
אפילו שאתה לא איתנו

של אדם כה צעיר, רק בן 21, החדור ערכים
ופועל להטמיעם בסובבים אותו, חבר ורע ללא
תנאים, רגיש ואכפתי, חודר אהבת המשפחה,
האדם, הצבא, העם והמולדת.

את דברי הפרידה של המשפחה מארבל פתח
האב, משה, שהקריא דברים אותם כתבה האם,
יעל. להלן ציטוט מן הדברים:
"ארבלי,

30 יום עברו מאז אותה דפיקה על הדלת,
מאז ניחתה עלינו ההודעה הנוראה מכל,
ואנחנו עדיין איננו מסוגלים לעכל.

היינו רוצים להאמין כי אולי רק סגרת 5
סופי שבוע וחלום הבלהות יגיע לקיצו, אך
לא, המציאות הכואבת מחזירה אותנו אל
האמת הנוראית.

אין בליבנו כעס, רק חלל גדול וכואב, והרבה,
הרבה סימני שאלה.

למה? למה נלקחת מאיתנו? כל כך צעיר,
כל כך מלא חיים ותכניות. למה?

חדר התופים עומד מיותרם, ביום שישי בצהר
ריים לא תקפוץ עם החבר'ה לאכול חומס,
לא שתתנף בליגת היישובים בכדורסל
ובארוחת ליל שבת לא תצחיק אותנו עם
סיפורים וחיקויים של חבריך לצוות.

איננו שומעים עוד את צלצול הטלפון המו
כר, אין התארגנויות לעוד טיול מעיינות או
סנפלינג ואין בבית ריח של קפה "נחלה"
שאתה מכין לחברה.

ג'אנגו, הכלב שלנו שכל כך אהבת, עצוב,
רובץ בבית ומסרב להיכנס לחדר שלך.
מחכה שאולי עוד בכל זאת תגיע והוא יוכל
לקפוץ עלייך, להשתולל אתך על המיטה
וללקק את פנייך.

כזה היית ארבל. מהיום שנולדת, תמיד
עליו, פעיל, מקורי, מלא חברים, בעל לב
רחב, אוהב אתגרים, במרכז העניינים, חושב
על כולם, דואג, מארגן, שומר על הצדק ועו
מד על שלך.

בחודש החולף, ובעיקר במהלך השבעה,
שמענו סיפורים רבים על פועלך והתרגש
נו לשמוע לאלו פסגות לקחת את הערכים
שספגת בבית ובסביבה.

הגיוס ליחידה קרבית מובחרת היה עבורך
גם ערך וגם חלום שהגשמת.
אהבת את מה שעשית.

אין נחמה, אך לפחות אנחנו יודעים כי נפ
רדת מאיתנו כגיבור ובדרך שהכי התאימה
לך.

קשה לנו, חמוד שלנו, אך בשבילך החלטנו
לשמור על המשפחה, לדאוג שכוח החיים
יגבר על כוח השכול, להמשיך הלאה ולדאוג
שתמיד, תמיד תמשיך להיות חלק מאיתנו.
נוח בשלום ילד אהוב שלנו.

אוהבים אותך - אמא, אבא, עינב, מורן וסר
בתא שרה".

באזכרה נשאו דברי פרידה גיא המג"ד של
ארבל, ניר - המ"פ שלו, יוני - חברו לצוות ורותי
גבעתי (יובלים) - המחנכת של ארבל.